

Гекатомба

Похмуря ніч, спалахує враз блискавка,
тікає вмить людина.

Позаду смерть, упало тіло і триває скрізь
мовчазна гекатомба.

Балада про Меккі, «Тригрошова опера» (Вайль, Брехт).

1. Гаруспіції

Увімкнувши третю передачу, капітан Данило Сергійович Каленко виїхав у своїй «Октавії» на міст Патона. Вже втомленим поглядом глянув на електронний годинник на передній панелі: майже четверта година ранку. Півгодини тому телефон пробудив його, урвавши, хай там як, гнітючий сон, тож цієї миті він мало не дякував йому. Коли цілі ночі сняться колишня дружина, донька і дівчина, яку було б краще ніколи не зустріти, це аж ніяк не ідеальний стан, щоб отримати ті залишки спочинку, які заборгувало йому життя.

Високий правий берег Дніпра занурився в морок, за винятком пунктирних помаранчевих ліній кількох ліхтарів і прожекторів, що там або там висвітлювали пам'ятники й споруди, які виступали, наче рифи, серед темної

зелені дерев. Попереду ритмічно миготіли ліхтарики кранів, заснулих над будівництвом майбутніх розкішних резиденцій. Праворуч височіла незмірна титанова статуя Матері-Вітчизни. З висоти своїх шістдесятьох двох метрів, осяяна знизу прожекторами Музею Великої Вітчизняної війни, вона, на щастя, показувала йому спину, спрямувавши свій застиглій вояовничий погляд на Захід, чекаючи можливого повернення фашистських орд. І, нарешті, ліворуч, теж скупані світлом, мури й сіро-зелені куполи Видубицького Михайлівського монастиря, здавалося, чекали його і немов дорікали йому за абсолютний брак віри.

Ніщо не ворушилося, не трапилося жодної машини, жодного перехожого. Каленко, звичайно, радів, що його розбудили, але все-таки пора була не християнська, і то навіть для такого безвірника, як він. А втім, і причина його присутності в машині й на мосту ще до сходу сонця тим паче, безперечно, не мала в собі нічого християнського.

Каленко погладив собі потиличю і їхав по довжелезному мосту, що тягнувсь через річку півтора кілометра. В салоні кисленський голос Каті Лель вистпівував пісеньку й запевняв, що досить заплющити очі й ступити крок уперед. Каленко притгумив розчаровану усмішку. То

була збірка різних пісень, яку записала йому доношка на день народження. Другого дня він вставив диск у програвач своєї «Шкоди» й відтоді ненастінно слухав його. Отак він слухав його майже півроку і ніколи по-справжньому не дослухався до слів. Отже, вже є доказ, що сьогоднішній ранок не схожий на інші.

Проминувши міст, Каленко прямував до петлі, що вела до вулиць західного берега, і вийшов на край бульвару Дружби народів. Ця назва, на його думку, ніколи не мала велико-го сенсу, а сьогодні звучала як пережиток со-ветської доби. Ще один. Сучасна, незалежна Україна, здається, не мала сили розлучитися з советським минулим, неначе воно втілювало своєрідну безпеку і впевненість.

Сліпучі пучки автомобільних фар додали й свій потік світла до яскраво-білого рекламного плаката, що вихваляв новий смак якоїсь горілки, а «Октавія» тим часом линула до на-бережних. А там, як казав Каленків заступник Богдан Павлюк, на нього чекала прикра неспо-діванка.

Троє, стисло повідомив він по телефону, там було троє, і найкраще, додав він, щоб капітан поквапився і сам приїхав та побачив на місці моторошну картину. Каленко вискочив з ліжка, похапцем одягся, заскочив у старий брязкітливий ліфт свого тринадцятиповерхо-

вого будинку, вийшов із нього в не менш занедбаному під'їзді. Потім біг аж до свого гаража, своєрідного бункера з бляхи, де стояв дорогий його серцю автомобіль. Відкривши два великі внутрішні замки, крім того, масивний висячий замок і піднявши залізну штабу, яка закривала ворота, вмостиився за кермо й помчав на правий берег.

Троє. Знайшли трьох. Такі речі інколи трапляються, годі й казати, що Київ спокійне місто. Адже це столиця держави, яка формується, і тому вона не менш каламутна, збуджена і тривожна, ніж решта країни. Але троє одразу, і то в його районі! Десь інде — нехай, тільки не в нього. Я не маю потреби в цьому, думав Каленко, повертаючи ліворуч, щоб вийти на Набережно-Печерську дорогу, яка логічно мала найшвидше довести його до мети. Далеко попереду височіли дві тіні, обрамлені червоними світляними цятками,—два комини величезної електростанції. За кількасот метрів далі на південнь іще один міст перегороджував річку, і саме там його чекали.

Підскакуючи на вибоїнах — Набережно-Печерська дорога, тягнувшись уздовж Дніпра, вочевидь не мала права на ту саму увагу, з якою ставилися до її товаришок у центрі міста, де частіше їздили лімузини урядовців, — «Шкода» зрештою доїхала до підніжжя однієї з аркад